



CSIDER SÁNDOR

## A szíved varázshegedű

„Szellemi értelemben mindnyájan abból élünk, amit életünk döntő óráiban mások adtak nekünk.” Albert Schweitzer igazságát magam is megtapasztaltam, miután egy köteg verssel a kezemben 2005-ben felkerestem Pete Györgyöt.

Úgy látta, hogy vannak megjelenésre alkalmas részletek, ám sok rajtuk a csizolnivaló. Ha elfogadom a segítségét, szívesen mellém áll. Hónapokig tartó, élményekkel teli *munka* várt ránk.

Egyetemes műveltségével, kiváló esztétikai érzékével minden egyes szót átvilágított. Ceruza volt a kezében, pontot tett oda, ahol valami nem tetszett neki. A javítás dolgát rám bízta, nem akadályozott függetlenségemben. Véleménye megfellebezhetetlen volt a számomra. *Nem elég jól írni, a legjobbra törekedj!* – figyelmeztetett.

Egy-egy szó vagy versrészlet megindította gondolatainak áradatát. Letette kezéből a ceruzát, hátradőlt és rögtönzött előadásokba kezdett. Beszélt az Isten és az ember kapcsolatáról, a teremtésről, életről és halálról, a művészet és a tudomány kapcsolatáról, a Mindenségről s benne mindenről. Mélységekbe és magasságokba kalauzolt. Mondandójába beleszótta életútjának állomásait, titkaiba avatott. Mosolya mögött eredendő szomorúság bujkált. Láttam, gyakran könnyes a szeme.

Egy este a főtéri Bécsi Kávézóban dolgoztunk, amikor néhány percre magára kellett hagynom. Mire visszaértem Gyuri megírta a Tanítás című versét. A költők sorának mestere versíróként tudtommal egyetlen egyszer, ekkor nyilvánult meg. Megszólalt benne a VARÁZSHEGEDŰ és ő lejegyezte a *hangját*:

### Tanítás

A szíved varázshegedű,  
ha húrján te vagy a vonó.  
A Mindenség üzen veled,  
ha megérted, mi a Való.

Keltds életre a dallamot,  
ami te vagy, de nem tiéd,  
sződd bele búdat, bánatod,  
öröm és bánat mit sem ér.

Csak a dallam, a hegedű,  
amit megvenni nem lehet,  
de apránként magadból tán  
lassacskán felépíted.

Miután kiadójánál, az Életünk – Faludi Ferenc Alapítványnál megjelent az általa szerkesztett első kötetem, én már nem voltam ugyanaz az ember, mint annak előtte. Gondolatai otthonra leltek bennem. Alkotó beszélgetéseink óta másként látom a világot s magamat.

Az Életünk folyóirat egykori legendás főszerkesztője mások szolgálatában lelte meg örömét. Így teremtette meg a pótolhatatlan, nem feledhető PETE GYÖRGYÖT.

## **E** VARGA ÍRISZ DÓRA „Csontig...”

Pete György mindig azt kérdezte tőlem találkozásink alkalmával, amikor megmutattam neki regényem újabb fejezetét a Zöldszigetben, a Luxembourg Kávézóban, a Bécsiben..., éppen aktuális törzshelyünkön, ahova évszaktól függően kihelyeztük a Faludi Ferenc Műhely kétszemélyes tagozatát: „De mire is megy ki ez az egész? És miért a lepkék?” ...Korvinnuszt, a meghatározó szimbolikus figuráját a regénynek, egyenesen neki köszönhetem. A hollóm ugyanis először rigó volt, feketerigó. „Miért nem inkább holló?” Igen, miért is ne inkább holló? Milyen igaza volt ebben is, mert hogy is tudta volna a kellő magasba emelni a történetet egy feketerigó, ha mégoly nagyravágyó is! Érdek nélküli érdekeltség – ha mindenáron definiálni akarnám munkakapcsolatunkat. De igazabb, ha néven nevezem: valójában Barátság szövődött közöttünk. A legfontosabb iránymutatása szó szerint belém égett: „Csontig kell sütni a húst!”



*Csider István felvétele*